

Yevmiye 12799

2014-11-23 02:18:14 +0200

Sıkıntıların kaynağı, yapacağın işi bilmemekle, bildiğin işi yapmamak. İkisi olmasa hayatta sıkıntı yok.

Bu ikisi konusunda yoğunlaşmak lazım. İnsanlara *eğitim vermek* demek, yapacakları işe nasıl karar vereceklerini öğretmek ve yapmaları gereken işe nasıl cesaretle yaklaşacaklarını anlatmak. Cesaret öğretilen bir şey midir, bilmiyorum, ancak denemekte fayda var.

Çocukken *iş* nasıl bir yerdir ve çalışmak neye denir, merak ederdim. Hala merak ediyorum. Normal bir işe sahip olmadım ve bana hep yaptığım işlerden daha kolay olacaktı gibi gelir. İşe gitmenin tek anlamı ne iş yapacağımı bilmek aslında. *İşe neden gideriz? Ne iş yapacağımızı öğrenmek için.*

/Ne iş yapacağımı öğrenme/ sorusuyla başa çıkmayı öğrenmem yıllarımı aldı, belki ömrümü yedi tüketti bitirdi ve hala çözebilmiş değilim. Ancak işe gidip çalışanların da, hayatlarının tamamı işte geçmiyorsa, geri kalan zamanda ne yapacaklarını bildiklerinden emin olamıyorum. Bence işte ne yapacaklarını bilemeyen de çok. Bir müşterinin gelip senden bir şey istemesi, sonunda para kazanacak olmak anlamına da geliyor, evet, ama ne yapacağımı da müşteriden öğreniyorsun. En azından adamın kafasında bir problem var.

Bu problem çözüm bekliyor. Çözüm bekleyen problem çok ama bunu çözülebilecek şekilde, çözebilecek insana tarif eden pek az. Burası da meselenin başka bir zorluğu. İnsanın önüne çözebileceği problemlerin düşmesi lazım ve bu problemleri çözmek de, genelde onları parçalayıp, çözebilecek insanlara havale etmek anlamına geliyor. Herşeyi kendin yapma heveslisiysen, önüne minicik problemlerin gelmesi için dua edeceksin ama o da bir yere kadar, diyelim hasta olsan kendini tedavi edemezsin, hayat bir şekilde ağyarın himmetine de muhtaç ediyor.

Hayatımın büyük kısmı dondurma erimesin diye yalamakla geçti. *Elimizde şu da var, değerlendirelim, elimizde bu da var, icabına bakalım.* Sonunda dondurmadan başka bir şey yiyemez ve yerimizden kalkamaz olduk. Bunu da buraya neden yazdığımı kendim de bilmiyorum.